

РОЗДІЛ 1.

НАВІТЬ У ТУПОГО КУТА Є ПАРА

На письмовому столі повільно холола чорна кава. Четверта за день. У попередніх порціях були кубики цукру. У цій же – мокла русява косичка. Одразу видно: каву пила людина, яка страшенно любила різноманіття. Це можна було помітити хоча б по рядочку абсолютно несхожих за кольором та формою горняток, що вишикувалися на столі біля стосу зошитів. Можливо, їхня власниця хотіла поворожити на кавовій гущі. Можливо, була лінивою. А можливо, вона була студенткою, яка паралельно навчалася на двох факультетах. Чому б і ні? Для людей, що люблять різноманіття, це дуже навіть типово. Варто обов'язково розпитати у дівчини, студентки Юсті, про її «горняткову колекцію». От тільки нехай вона прокинеться. Негоже будити людину, яка наступні дві ночі якщо й спатиме, то хіба по годинки чотири. Ну, може, п'ять. Якщо пощастить.

Та поки можемо придивитися ближче до цього горнятка, недавно подарованого мамою. Мама ніколи не заміряла стін та не прибавала на кухні додаткові полички. Це була одна з небагатьох речей, в яких вона не розбиралася. Зате мама чудово розбиралася в горнятках та, на відміну від тата, вважала, що їх забагато не буває. Ніколи. А особливо, якщо ті горнятка красиві та ще й із мотивуючими написами на додачу.

«Enjoy your youth». Колись ця фраза була введена маркером на футбольних воротах районного стадіону. Ворота пофарбували, а от фраза в пам'яті Юсті залишилася і тепер виконувала подвійну функцію. Вона не лише прикрашала горня, а й мотивувала дівчину. А зараз ще й вкривалася кавовими патьоками, що повільно стікали донизу із кінчика Юстиної коси.

Мов ніжна вечірня колискова, з екрана ноутбука лилася розповідь викладача про шістдесятників та художні засоби в їхніх творах. Понапридумують ото зараз усіляких таблеток від безсоння та масок для сну... Дурниці це все! Навіщо тринькати гроші, якщо можна просто зайти в Zoom на останню заочну пару, вимкнути камеру, спертися на руки та миттю заснути, навіть не помітивши цього? Та і які ж цікаві сни може малювати мозок, якщо його заколисала така цікава лекція... Лише цікаві та й приємні! Інакше, чому б тоді Юстя так усміхалася?

На мить, коли зв'язок обірвався, дівчина аж розплющила ліве око. Те око з дитинства було в Юстини зеленкуватим з лівого боку, наче хтось почав змішувати на райдужці голубий та жовтий, проте в останній момент передумав. Решта ж райдужки, як і на правому оці, була блакитною, із сріблястими домішками.

Студентку, яку розбудила така несподівана тиша, геть не спантеличило власне волосся, яке просякнуло кавою і від того ще більше закучерявилося. Чесно кажучи, дівчина цього факту навіть не помітила. Та вже за п'ять секунд лекція продовжилася, й вона миттю заснула. «Паралелізм – це паралельне зображення двох явищ із різних сфер життя...», – правив своє викладач. Дівчина усміхнулася ще ширше. Можливо, їй сподобався паралелізм. Можливо, він навіть їй снівся. Адже якби ви вміли читати по губах, то помітили б, як Юстя бурмоче уві сні щось схоже на «паралел...».

Цілком ймовірно, адже українську літературу, як і мову, Юстина просто обожнювала. Саме тому й вступила на українську філологію. Правда, заочно. Але від того любила її не менше.

Їй часто снівся один яскравий сон. Дівчина могла б переповісти його навіть із заплющеними очима, адже він снівся їй не раз. Сон про те, як Юстина сидить на підвіконні, а під її пальцями миготять сотні букв, пробілів та знаків. За вікном переїщить весняна злива, а вона пише книжку.

Можливо, зараз саме час цього сну? А всі художні засоби, про які розповідає викладач, Юстя одразу використовує на практиці? На своїй сонній практиці? І, можливо, в її сонній книжці саме настав зірковий час для паралелізму?

Дівчині й самій цього хотілося, адже кожного разу, коли вона прокидалася та згадувала цей сон, у неї з'являлося величезне бажання відкласти все, сісти та почати щось писати. Але перешкождали як не вища математика, то лінь.

Математика нахабно влізла й у сьогоднішній сон. На щастя, не вища. І на тому спасибі. А снівся дівчині ніякий не паралелізм, а звичайний паралелограм. Із двома парами однакових кутів та двома парами паралельних сторін. Звичайна, цілком пристойна фігура. Акуратно виведена червоною ручкою вчительки, вона займала половину Юстиного зошита. У сні Юстя була ще в улюбленому 25 кабінеті, що знаходився в стінах її рідної гімназії. А що, хіба студенти не мають права називати рідними свої школи, ліцеї та гімназії й після того, коли випустилися? Особливо, якщо вони справді були для них рідними. Навіть уві сні Юстя вважала, що повністю мають. Сьогоднішній сон нагадав їй один звичайний шкільний день у далекому 9-му класі.